Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
Бо на вечорницях дівки — чарівниці.
Котра дівчина чари добре знала,
Вона ж того Гриця та й причарувала.
Інша дівчина чорнобровая,
Та чарівниченька справедливая.
У неділю рано зілля копала,
В понеділок — переполоскала,
Як прийшов вівторок — зілля ізварила,
У середу рано Гриця отруїла.
Прийшов четвер — Гриць уже помер,
Прийла п’ятниця — поховали Гриця.
А в суботу рано
Мати дочку била:
— Ой нащо ж ти, доню, Гриця отруїла?
— Ой мамо, мамо, жалю в Вас не має…
Нехай же Грицько нас двох не кохає!
Нехай не буде ні тій, ні мені,
Нехай дістанеться та й сирій землі.
Така тобі, Грицю, за теє відплата —
З чотирьох дощичок темненька хата…